

Hồi 19

Dụng Tâm Đấu Trí

Ngay lúc đó Tây Môn Kiệt quát lớn:
- Thất phu, nằm xuống!
Chu Chấn Bang cũng quát lớn:

- Người nằm xuống trước.

Trong tiếng quát lão lách người tránh một chưởng lôi đình của đối phương, đồng thời dương chỉ nhắm “Huyền cơ huyết” của đối phương điểm tới.

Tống Thiên Hành cũng bí mật búng tới một chỉ. “Vạn ứng vô thanh chỉ” của chàng vô thanh vô hình nhưng uy lực của nó ghê gớm hơn các loại “Đàn chỉ thần công” hoặc “Kim cương chỉ” nhiều.

Tống Thiên Hành đứng cách đấu trường có tới ba trượng nhưng với công lực của chàng hiện thời, thì một chỉ dư sức đánh gục Tây Môn Kiệt.

Bởi vậy tiếng cười lạnh của Tây Môn Kiệt bị tắt nửa chừng, “bịch” một tiếng té nằm dài dưới đất.

Chu Chấn Bang hổ thẹn thầm, nhưng lão vẫn cười ngạo nghễ hỏi:

- Lão tặc, người thấy thế nào?

Tây Môn Kiệt nằm mơ cũng không nghĩ ra một tên “đồ không dám nhìn mặt thiên hạ” cách xa ba trượng lại có thể xuất thủ thần kỳ đến như vậy. Cho nên lão cảm hận nghiêng răng mắng:

- Đồ không dám nhìn mặt thiên hạ, không ngờ người còn có ngón này.

Chu Chấn Bang cười nói:

- Tây Môn lão nhân gia, thật có lỗi quá.

Tây Môn Kiệt lớn tiếng mắng:

- Thất phu, lão phu đã chịu thua, nhưng trước khi chết muốn nhìn thấy mặt thật của người.

Tống Thiên Hành cười ha hả bước tới nói:

- Tây Môn Kiệt, người không chết mà cũng không cần phải nhìn mặt bọn ta.

Tây Môn Kiệt hơi ngạc nhiên hỏi:

- Các người định tha cho ta? Vậy chắc là có điều kiện?

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tây Môn Kiệt quả nhiên thông minh hơn người, chỉ cần người trả lời ta mấy câu hỏi, bảo đảm người nguyên vẹn trở về.

Lúc đó Thạch Vô Kỵ đã dắt Giáng Châu tới nơi, Tống Thiên Hành dùng truyền âm nói với lão mẫu câu. Chỉ thấy lão dắt Giáng Châu cùng hai tên ngân y kiếm sĩ đi ngay.

Tống Thiên Hành quay lại Tây Môn Kiệt hỏi:

- Sao? Người thấy thế nào?

Tây Môn Kiệt thản nhiên:

- Phàm những việc lão phu biết mà có thể nói ra được, lão phu sẽ sự thực trả lời, bằng không người có giết lão phu cũng bằng vô dụng.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Những điều ta hỏi đương nhiên người phải biết, đồng thời ta thấy đó cũng không phải là điều cơ mật.

Tây Môn Kiệt nói:

- Vậy thì người hỏi đi.

Tống Thiên Hành hơi trầm tư, rồi hỏi:

- Người gia nhập Nhất Thống Môn từ lúc nào?

Tây Môn Kiệt đáp nhanh:

- Chưa đến một tháng.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người tự nguyện tham gia hay bị người cưỡng bức?

Tây Môn Kiệt đáp:

- Một nửa tự nguyện, một nửa là bị cưỡng bức.

Tống Thiên Hành cười nhẹ hỏi tiếp:

- Người bị Vạn Sự Thông chế phục?

Tây Môn Kiệt gật đầu:

- Không sai! Đó là việc ân hận đầu tiên trong đời lão phu.

Tống Thiên Hành mỉm cười ngắt lời:

- Tây Môn Kiệt, người đừng ở trước mặt lão phu mà xưng lão phu này lão phu nọ, luận về tuổi tác lão phu có thể gọi người là nhi tử nữa kia.

Tây Môn Kiệt mỉm cười:

- Tại các hạ không để chân diện mục, tại hạ làm sao biết?

Tống Thiên Hành lại ngắt lời:

- Không cần phải nói những việc này, khẩu khí của người hình như không phục Vạn Sự Thông thì phải?

Tây Môn Kiệt đáp:

- Nếu ta phục thì đâu nói đến hai chữ ân hận!

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Nói cũng có lý, nhưng thật đáng tiếc. Đêm nay lại thêm một điều “ân hận” nữa cho mà xem.

Tây Môn Kiệt giọng căm hờn:

- Phải! Đêm nay ta bại một cách bất phục!

Tống Thiên Hành bật cười:

- Vậy sao?

Tây Môn Kiệt đáp:

- Chỉ lực của hấn trông có vẻ tà môn một cách đáng ngờ.

Tống Thiên Hành nói:

- Đáng tiếc đêm nay huynh đệ ta còn có việc cần phải đi ngay, bằng không có thể cho người một cơ hội lấy lại danh dự. Có điều tháng rộng ngày dài, cơ hội của người còn nhiều. Nhưng nói để người biết, trong võ lâm hiện thời, kỳ nhân ẩn sĩ còn nhiều. “Ất mộc chân nguyên” của người dù đại thành cũng chưa chắc là vô địch thiên hạ, huống chi hiện thời người luyện chưa đến mức hỏa hầu, cố sao lại tự phụ như vậy?

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Có đáng để tự phụ hay không, Tây Môn Kiệt này biết rõ hơn ai hết, cần gì đến người phải uốn ba tấc lưỡi, người hỏi vào việc chính đi.

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Nói đúng lắm! Vậy ta hỏi người, Vạn Sự Thông là nhân vật nào?

Con mắt độc nhất của Tây Môn Kiệt ngời dị quang:

- Đây mới là câu hỏi chính phải không?

Tống Thiên Hành thản nhiên đáp:

- Cứ cho là như vậy đi.

Tây Môn Kiệt cười cười nói:

- Và lai lịch đích thực của Vạn Sự Thông, Tây Môn Kiệt này cũng đang muốn biết.

Tống Thiên Hành kinh ngạc:

- Đến người cũng không biết hấn là ai?

Tây Môn Kiệt cười lạnh không đáp.

Chu Chấn Bang hỏi:

- Đến lai lịch đối phương cũng không biết thì người bị hấn chế phục như thế nào?

Tây Môn Kiệt giọng ngang ngạnh:

- Đêm nay ta có biết hai người là giống gì biến thành đâu, hừ, một câu hỏi như vậy mà người cũng hỏi được.

Chu Chấn Bang thoáng đỏ mặt, lẩm bẩm:

- Ồ, nói như vậy cũng có lý.

Tống Thiên Hành khẽ gật đầu:

- Ta tin lời nói của người.

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Tin hay không tùy ở người.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Vậy trong Nhất Thống Môn ai có thể biết lai lịch của Vạn Sự Thông?

Tây Môn Kiệt lạnh lùng:

- Có thể Lữ Dao Hồng biết, nhưng xin chú ý là ta chỉ nói có thể mà thôi, tốt nhất người nên đi hỏi chính bản thân y.

Tống Thiên Hành còn đang trầm tư, Tây Môn Kiệt mỉm cười hỏi:

- Người còn vấn đề gì muốn hỏi nữa không?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Hết rồi, có điều trước khi thả người đi, ta còn muốn hỏi câu nữa, giữa ta và người còn khả năng hợp tác với nhau chăng?

Tây Môn Kiệt cười lạnh:

- Còn! Với điều kiện hai người làm thủ hạ của ta!

Chu Chấn Bang nổi giận hét:

- Hồn láo!

Tống Thiên Hành khoát tay nói:

- Một huynh không nên nóng nảy, mỗi người có một chí hướng riêng, không nên miễn cưỡng y.

Phất tay giải huyết cho Tây Môn Kiệt, chàng tiếp lời:

- Người đi được rồi, gửi lời cho Vạn Sự Thông, Tống đại hiệp vì có việc cần kíp chưa trở về, nhưng trong kỳ hạn thể nào cũng đến Minh Hiếu lăng.

Tây Môn Kiệt bật ngồi dậy, không nói tiếp lời nào, phóng mình mất dạng.

Nhìn theo bóng Tây Môn Kiệt khuất dần trong bóng đêm, Chu Chấn Bang thở dài nói:

- Lẽ ra thiếu chủ không nên thả hổ về rừng như vậy.

Tống Thiên Hành hạ giọng đáp:

- Hắn là một quân cờ dự bị, lưu hắn lại bên cạnh Vạn Sự Thông chỉ có lợi cho bên ta mà thôi.

Chu Chấn Bang hiểu ra thâm ý của Tống Thiên Hành, gật đầu tán phục.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Đi thôi, ta hãy về Thiết Ký tiền trang trước.

o O o

Trong địa thất bên dưới Minh Hiếu lăng, trời vừa quá Ngọ, “Câu hồn yêu nữ” Lữ Dao Hồng đường hoàng ngồi trên ghế cao, hai thị giả “Kiếm ảnh” và “Cầm hồn” kẻ ôm đàn, người cấp kiếm đứng hầu hai bên.

Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm, La Khắc Lỗ, có cả Hồng Kỳ lệnh chủ, bốn người phân đứng hai bên tả hữu.

Lữ Dao Hồng thần sắc ngưng gặt đầu nói:

- Được rồi, cứ quyết định như thế đi.

Nghe khẩu khí của mụ thì dường như bọn họ đang thảo luận một vấn đề trọng đại gì đó thì phải.

Liễu Thanh Thanh tiếp lời:

- Phu nhân, bao giờ thì chúng ta xuất phát?

Lữ Dao Hồng không đáp, hỏi lại:

- Môn chủ ra đi khi nào?

Liễu Thanh Thanh cung kính đáp:

- Sau khi lão phật gia ra đi chừng một thời thần thì môn chủ cũng đi.

“Lão phật gia” ở đây có lẽ là chỉ “Xích phát đầu đà” Hồ Diên Nạp.

Lữ Dao Hồng hỏi tiếp:

- Nhị vị phó môn chủ có tin tức gì không?

Liễu Thanh Thanh đáp:

- Nhị vị phó môn chủ đều báo tin mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ pháp giá của phu nhân đến là hành động.

Lữ Dao Hồng nói:

- Hay lắm, chờ khi Tống Thiên Hành lọt vào địa thất, chúng ta lập tức khởi hành.

Liễu Thanh Thanh cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Lữ Dao Hồng hơi nhíu mày nhìn Kim Đại Kỳ hỏi:

- Đêm qua nhị vị gặp hai quái nhân ở Vũ Hoa đài, đến giờ này cũng chưa nghĩ ra lai lịch của chúng?

Kim Đại Kỳ gượng cười đáp:

- Lão khiếu thật đáng thẹn...

Hồng Lệnh Hàm thì trầm tư một chút đáp:

- Ta nghĩ có thể đó là “Vũ nội song tiên”... song dáng dấp không giống lắm.

Lữ Dao Hồng gặt gù nói:

- Có thể lắm, dáng dấp có thể dùng “xúc cốt thần công” khống chế...

Hồng Lệnh Hàm tiếp lời:

- Phu nhân nói vậy thì mười phần chắc chín là hai lão thất phu đó rồi.

Lữ Dao Hồng lắc đầu:

- Chưa hẳn là như vậy, trong khi chưa đủ chứng cứ xác thực thì mọi việc chỉ là suy đoán mà thôi.

Mục quang quay sang Liễu Thanh Thanh, mụ hỏi:

- Liễu lệnh chủ, có tin tức gì về phía Thiết Ký tiền trang không?

Liễu Thanh Thanh đáp:

- Bẩm phu nhân, lúc giờ tý có tin báo về chưa thấy hai người lạ ra vào Thiết Ký tiền trang.

Lữ Dao Hồng trầm tư một lúc rồi khoát tay nói:

- Chư vị lui ra, ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một lát.

Mọi người lục tục lui ra, Lữ Dao Hồng quay sang hai thị giả “Kiếm ảnh” và “Cầm hồn” nói:

- Hai người cũng lui ra!

Hai người vừa đi khỏi, Lữ Dao Hồng cười lạnh một mình:

- Sách có câu “vô độc bất trượng phu”, hừ, các người chờ đó rồi sẽ thấy...

Nhưng mục chưa kịp dứt lời đã thấy hoa mắt một cái, Vạn Sự Thông như từ dưới đất chui lên đứng sững trước mặt mục.

Lữ Dao Hồng kinh hãi như giữa ban ngày thấy ma, run giọng nói:

- Người...

Vạn Sự Thông giơ tay ngăn lại, cười nói:

- Ta đến thật đúng lúc, phải không?

Lữ Dao Hồng không hổ là con hồ ly tinh, chỉ một tích tắc sau, mục đã lấy lại bình tĩnh, cười mơn nói:

- Đúng vậy, trong phòng hiện... hiện chỉ có đôi ta...

Vạn Sự Thông giọng tĩnh như không hỏi:

- Chỉ có hai ta thì sao?

Lữ Dao Hồng đưa tay xoa xoa đôi bông đảo tròn lẳng, một tay ngoắc Vạn Sự Thông, miệng nở một nụ cười xiêu hồn nói:

- Người sờ thử ngực ta mà xem, người xuất hiện đột ngột như vậy làm người ta hết hồn, giờ tim còn đập thành thịch...

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Phu nhân, ngón đó dùng với ai còn được chứ với Vạn Sự Thông này không kiến hiệu đâu!

Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách, nói:

- Ta không tin!

Vạn Sự Thông hừ nhẹ:

- Không tin? Đâu phải người mới thi triển ngón đó lần đầu phải không? Có khi nào người thấy ta động lòng chưa?

Lữ Dao Hồng vẫn cười mê hồn:

- Như vậy cũng chưa hay, nếu người dám để ta lột thể mà không động lòng thì ta mới thật sự khâm phục người.

Vạn Sự Thông xằng giọng:

- Ta không cần người khâm phục, cái ta cần là sự phục tùng!

Nụ cười tắt hẳn trên môi mụ, một lát sau giọng mụ như u ẩn:

- Không phải ta đã tuyệt đối phục tùng người rồi đó sao?

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Phu nhân, chắc người đã quên ta tự xưng là “Vạn Sự Thông”!

Lữ Dao Hồng hơi tái mặt hỏi dồn:

- Người nói vậy, nghĩa là sao?

Vạn Sự Thông cất giọng cười âm lạnh:

- Phu nhân, Vạn Sự Thông này biết rõ đối thủ của mình như chính họ biết về họ vậy!

Lữ Dao Hồng lấy lại bình tĩnh, phản bác:

- Chưa chắc! Chẳng hạn như hai tên xuất hiện đêm qua ở Vũ Hoa đài, người có biết là ai đâu!

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Vì chưa trực diện tiếp xúc, bằng không chỉ cần thoáng qua ta đã có thể biết rõ lai lịch chúng rồi!

Lữ Dao Hồng cười mỉa:

- Vậy sao? Nô gia chống mắt chờ xem.

Vạn Sự Thông giọng lạnh như băng, nói:

- Phu nhân, đừng đánh trống lảng nữa, lúc này người nói “sách có câu, Vô độc bất trượng phu, các người chờ đó rồi sẽ thấy...” ý người muốn nói gì?

Lữ Dao Hồng thản nhiên:

- Bí mật riêng trong lòng ta người quản lý được sao? Nên nhớ, giữa ta và người đã có ước định, ta cũng có tự do của ta!

Giọng Vạn Sự Thông vẫn băng lạnh:

- Không sai! Ta đã hứa để cho người được tự do, nhưng nếu tự do đó có thể uy hiếp tính mạng ta thì tự do cũng không thể tồn tại!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Nói vậy không lẽ mấy câu nói băng quơ của ta lúc này có uy lực uy hiếp đến tính mạng của người sao?

Vạn Sự Thông đáp:

- Hai câu nói đó đương nhiên không đủ uy hiếp tính mạng ta, nhưng ngôn xuất tự tâm, dã tâm của người mới đáng ghét!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Cái này thì thật là vu oan giá họa mà...

Vạn Sự Thông ngắt lời:

- Người muốn chứng cứ?

Lữ Dao Hồng vẫn cười:

- Không sai! Không đủ chứng cứ thì không thể buột tội suông được!

Vạn Sự Thông cười lớn:

- Lữ Dao Hồng, lượng thuốc nổ chôn quanh địa thất này chắc không phải để người tự sát chứ?

Lữ Dao Hồng như nghe sét đánh ngang mày, nhưng mặt đã thành tỉnh, chỉ hơi biến sắc một chút rồi bình tĩnh nói:

- Ta đang sống khỏe tại sao lại phải tự sát?

Vạn Sự Thông hỏi:

- Vậy mớ thuốc nổ đó người chuẩn bị đối phó ai?

Lữ Dao Hồng đáp:

- Không đối phó ai hết, sau khi triệt thoái khỏi nơi đây, ta phải phá hủy địa thất này.

Vạn Sự Thông cười lạnh:

- Không phải muốn giết chết ta?

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Giữa ta và người không thù không oán, tại sao ta phải giết người?

Vạn Sự Thông đáp:

- Khẻ phát tay một cái trừ khử cả ta và Tống Thiên Hành, một mình người độc bá võ lâm, thiên hạ đại đỉnh, lý do đó chưa đủ sao?

Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách nói:

- Đa tạ các hạ chỉ giáo, mai đây có cơ hội, Lữ Dao Hồng sẽ không bỏ qua!

Vạn Sự Thông hừ lạnh nói:

- Lữ Dao Hồng, đây là lần cuối cùng ta khoan dung đối với người, nếu còn mang ác tâm đối với ta thì... Hừ, người cứ nhớ lại thủ đoạn ngày trước ta đối phó với người!

Lữ Dao Hồng không còn cười nữa, chỉ cúi đầu trầm tư.

Vạn Sự Thông cười lạnh một mình:

- Hừ, ai ai cũng đều nói bá đạo không thể phục người, nhưng Tề Hoàn Công rõ ràng dùng bá đạo dương danh thiên hạ, cửu hợp chư hầu. Vạn Sự Thông này tự tin không kém Tề Hoàn Công, không lẽ không thể làm được một việc tương tự đối với võ lâm ngày nay sao?

Không biết là nịnh bợ hay mỉa mai, Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Ta tin tưởng người nhất định sẽ thành công!

Giọng Vạn Sự Thông bỗng ấm dịu:

- Phu nhân, người có biết sau khi thành công, ai sẽ là người tận hưởng thành quả đó chăng?

Lữ Dao Hồng cười mỉa:

- Không lẽ lại là ta?

Vạn Sự Thông như không nhận ra vẻ mỉa mai của đối phương, hấn mớ màng gặt đầu nói:

- Không sai! Chừng đó người là Tề Hoàn Công của đương kim võ lâm!

Lữ Dao Hồng thấy thần thái và khẩu khí của đối phương không phải đùa, bất giác mụ cau mày hỏi:

- Vậy còn người?

Vạn Sự Thông mớ màng:

- Ta à? Ta là Quản Trọng, người giúp Tề Hoàn Công hoàn thành bá nghiệp; có điều “Quản Trọng” này, đến hư danh “Tướng Quốc” cũng không cần!

Lữ Dao Hồng cau mày càng sâu:

- Nhưng người dụng tâm đấu trí, phí hết tâm cơ như vậy để làm gì?

Giọng Vạn Sự Thông nghe xa xôi:

- Chỉ muốn chứng thực lý thuyết của ta: “Bá đạo năng phục nhân”! (Bá đạo cũng thu phục được người)!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Ta thấy không được thuyết phục lắm! Chưa kể đến việc người phí hết tâm cơ mà cả một hư danh cũng không cần, hiện thời mỹ sắc ngay trước mặt mà tâm thần như ở tận đâu đâu; con người, sống như vậy thì sống vì cái gì?

Sắc mặt Vạn Sự Thông đại biến.

Lữ Dao Hồng trầm nghĩ:

- “Chiếc mặt nạ của người này quả là kiệt tác “xảo đoạt thiên công”, đến cả sắc diện thay đổi đều có thể biểu lộ ra ngoài...”

Nhưng bề ngoài mụ làm như không nhận thấy sự chấn động trong nội tâm của đối phương, mỉm cười nói tiếp:

- Sao người im lặng vậy, ta nói có gì không phải sao?

Vạn Sự Thông hơi nhúu mày:

- Người cho rằng, người ta chỉ sống vì lục dục nam nữ? Sống như người vậy mới là uổng một đời!

Lữ Dao Hồng che miệng cười, nói:

- Chứ sao nữa? Tự cổ chí kim, nữ nhân, kể cả Võ Tắc Thiên, uy như hoàng đế, còn thấy có ai sống mà thỏa mãn được như thế chẳng?

Vạn Sự Thông bất giác thở dài:

- Không sai! Tự cổ chí kim, có lẽ người là nữ nhân sống thỏa mãn nhất, biết hưởng thụ nhất!

Lữ Dao Hồng như được gãi trúng chỗ ngứa, mỉm cười nói:

- “Hảo họa kham chiết trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa khổng chiết chi!”

(Hoa đẹp vừa lúc hái cứ việc hái, đừng chờ đến hoa tàn rồi lại đi hái cành trơ!)

- Các hạ mỹ sắc ngay trước mặt tại sao người lại không hưởng thụ để khỏi uổng phí được sinh ra ở đời?

Trong ánh mắt Vạn Sự Thông toát lên một nỗi niềm khó tả, nhưng hắn chẳng nói năng cũng không thềm cử động.

Lữ Dao Hồng nhẹ gót sen đến gần hắn, hơi thở gấp gáp nói:

- Ta với người đã moi gan ruột nói hết những lời chân thành với nhau, từ nay có thể coi là đồng thuyền chi khách, đồng tâm hiệp lực, hoàn thành giang hồ bá nghiệp, đồng thời cùng tận hưởng những lạc thú nhân gian!

Cánh tay phải của Vạn Sự Thông đã vòng qua thắt lưng thon thon của Lữ Dao Hồng, mặt cười thâm nghĩ bụng:

- “Ta cứ tưởng người là đồ gỗ đá, nào ngờ cũng có lúc động lòng...”

Ngoài miệng “ừ” một tiếng nũng nịu nói:

- Chàng... siết chặt thêm chút nữa đi...

Nhưng thật không ngờ, lời nói có thể làm điên đảo quỷ thần trong tình cảnh như thế này lại sinh ra phản tác dụng.

Chỉ thấy Vạn Sự Thông như chạm phải lửa, thân hình chấn động, vung chưởng đẩy Lữ Dao Hồng một cái mạnh làm mặt mày lăn đi mấy vòng mới đứng dậy được, trong khi đó, Vạn Sự Thông trợn mắt quát:

- Lữ Dao Hồng, nếu người còn thi triển thủ đoạn hồ ly đó với ta lần nữa thì đừng trách ta vô tình nặng tay với người.

Lữ Dao Hồng cố dằn uất khí nói:

- Người ta có hảo ý với người...

Vạn Sự Thông lạnh lùng ngắt lời:

- Thứ hảo ý đó ta không dám nhận lãnh!

Lữ Dao Hồng dậm chân hời dỗi:

- Không nhận lãnh thì thôi, người tưởng dưới gầm trời này chỉ có một mình người là nam nhân sao?

Vạn Sự Thông bồng thờ dài, giọng nói hắn bồng hòa dịu:

- Phu nhân, thứ lỗi cho ta, ngày hôm nay tâm thần ta không được ổn định...

Lữ Dao Hồng cười lạnh:

- Không dám! Không lẽ người quên rằng người là chúa tể của ta sao?

Sắc mặt vừa mới hòa dịu của Vạn Sự Thông rần lại như một khối băng:

- Không sai! Người luôn nhớ như vậy thì còn gì bằng...

Lữ Dao Hồng nghĩ thầm:

- “Ngày hôm nay, tên này hình như không được bình thường...”

Tâm niệm của mục chưa dứt đã nghe giọng nghiêm lạnh của Vạn Sự Thông vang lên:

- Lữ Dao Hồng! Nhớ lấy, sau khi thành công, người sẽ là bá chủ, còn bây giờ lời nói của ta là mệnh lệnh, không được phép gia giảm!

Lữ Dao Hồng gật đầu ừ xù như bóng phì hơi:

- Nhớ rõ rồi!

Bên ngoài có tiếng bấm báo:

- Khai bẩm phu nhân, Tổng đại hiệp cầu kiến!

Lữ Dao Hồng phúi nhanh lới bụi bám trên áo, nghiêm giọng nói với ra ngoài:

- Truyền Liễu lệnh chủ thay mặt bản tòa đón khách!

Sau một tiếng “dạ”, tiếng bước chân đã biến mất ở đằng xa.

Lữ Dao Hồng nhìn Vạn Sự Thông mỉm cười hỏi:

- Ta cáo lui được rồi chứ?

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Không! Người phải ở lại đây!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Người còn chưa yên tâm?

Vạn Sự Thông lạnh lùng:

- Không sai! Kinh nghiệm dạy ta biết “nhân tâm nan phòng”, người ở lại đây ta yên tâm hơn!

Lữ Dao Hồng vẫn tươi cười:

- Ít ra cũng phải để ta đi triệt thoái thuốc nổ chứ.

Vạn Sự Thông ngắt lời một cách thô bạo:

- Không cần! Ta đã sai người dọn dẹp xong rồi!

Lữ Dao Hồng gượng cười, hỏi:

- Vậy hành động đối phó Kim Thang bảo, các hạ có trợ lực giúp một tay không?

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Việc đó thuộc phạm vi tự do của người, ta không phản đối, nhưng cũng đừng mong ta trợ lực.

Lữ Dao Hồng cau mày, nói:

- Các hạ đừng quên Nam Bảo bắc thành, hai thế lực rất có ảnh hưởng trong võ lâm.

Vạn Sự Thông lạnh lùng:

- Cái đó ta biết rõ hơn người nữa!

Lữ Dao Hồng tiếp:

- Hiện thời Bắc thành đã thu phục xong, nhưng Nam bảo vẫn còn trong tay lão già ngoan cố Vân Thiết Thành, nếu không sớm thu phục sẽ là một trở ngại lớn cho việc hoàn thành bá nghiệp của ta và người.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Ta giúp người trói tay Tống Thiên Hành coi như triệt tiêu quá nửa lực lượng của đối phương, còn lại mấy tên giá áo túi cơm mà các người cũng không đối phó nổi thì nói gì đến bá nghiệp nữa!

Lữ Dao Hồng trầm tư nói:

- Chỉ cần người thật sự trói tay được Tống Thiên Hành thì quả thật giúp ích ta rất lớn, nhưng để phòng vạn nhất nên phái Tây Môn Kiệt theo giúp ta một tay.

Vạn Sự Thông nói:

- Tây Môn Kiệt à? Sao lại không được! Có điều nói để người biết, tên này là ngựa bất thuần, đối với ta còn không chịu phục, chỉ sợ người sai khiến không nổi mà thôi.

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Chỉ cần người đồng ý phái hấn đi là được rồi, việc sai khiến hấn ta tự tin có thể làm được. Nam nhân trong thiên hạ trừ một mình người là ngoại lệ, ta tự tin không có ai mà ta điều khiển không nổi.

Vạn Sự Thông bỗng thở dài:

- Có lẽ công phu điều khiển người của người hơn ta, chỉ mong được như vậy.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, rồi giọng Liễu Thanh Thanh vang lên:

- Bẩm phu nhân, Tống đại hiệp đã đến!

Lữ Dao Hồng quay ra ngoài:

- Mời vào!

Cửa phòng xịch mở, Tống Thiên Hành đỉnh đạc tiến vào.

Lữ Dao Hồng – Vạn Sự Thông đồng đứng dậy nghênh đón, Tống Thiên Hành cung quyền thi lễ, cất giọng sang sảng nói:

- Tống Thiên Hành y ước đến hầu, không biết nhị vị có điều chi chỉ giáo?

Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Việc giữa hai ta không phải đôi ba lời có thể giải quyết được, Tống tiên sinh lao giá đến đây, mời ngồi xuống đây ta từ từ đàm luận.

Tống Thiên Hành an nhiên ngồi xuống khách tọa, một tên thanh y tiểu tỳ dâng trà.

Tống Thiên Hành nhìn Vạn Sự Thông mỉm cười nói:

- Theo ta nghĩ giữa ta và người không có gì để “đàm luận” nữa!

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Sao lại không? Chẳng lẽ Tống Thiên Hành không muốn cứu Nam Cung cô nương thoát hiểm?

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Các hạ, những lời nói không liên quan, không cần thiết phải giông dài, mau nói mục đích người hẹn ta tới đây!

Vạn Sự Thông nói:

- Điều tại hạ nói chính là có liên quan đến mục đích hẹn Tống tiên sinh tới đây.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy người nói tiếp đi.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Tại hạ chỉ muốn đặt điều kiện với Tống tiên sinh để phóng thích Nam Cung cô nương.

Tống Thiên Hành cau mày:

- Sao chỉ nói đến điều kiện phóng thích Nam Cung cô nương? Không phải giải quyết đến cả vấn đề liên quan đến Từ đại hiệp sao?

Nụ cười vẫn không tắt trên môi Vạn Sự Thông:

- Vấn đề Từ đại hiệp không còn gì để bàn nữa rồi!

Tống Thiên Hành hơi sững người hỏi:

- Người nói sao?

Vạn Sự Thông chậm rãi giải thích:

- Từ đại hiệp đã thu sính lễ của Nhất Thống Môn, đảm nhận chức vụ đệ nhất hộ pháp rồi.

Tống Thiên Hành quát lớn:

- Ta không tin Từ đại hiệp nhận lễ đầu thân làm hộ pháp cho Nhất Thống Môn.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Nhưng đó là sự thật!

Tống Thiên Hành mắt tóe hàn quang, gằn giọng:

- Trừ phi các người dùng tà thuật mê hoặc chứ với lòng hiệp nghĩa của Từ đại hiệp không khi nào cam tâm đứng vào hàng ngũ của quân tà ác!

Khóe mắt Vạn Sự Thông hơi gằn gặt, thoáng một lúc, y nhẹ giọng nói:

- Vấn đề này xin lượng thứ, tại hạ không thể giải thích gì thêm.

Tống Thiên Hành nói:

- Không cần người giải thích ta cũng biết.

Khóe mắt của Vạn Sự Thông lại gặt gặt, y thở dài nói:

- Vậy Tống tiên sinh cứ cho là như vậy đi.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Ta muốn nói chuyện trực tiếp với Từ đại hiệp!

Vạn Sự Thông nói:

- Thật đáng tiếc, Từ đại hiệp đã đi rồi.

Tống Thiên Hành hỏi lại:

- Đi rồi?

Vạn Sự Thông gật đầu:

- Phải! Sáng sớm hôm nay Từ đại hiệp đã đi Lạc Dương chủ trì việc chuẩn bị diễn lễ khai đàn của Nhất Thống Môn.

Tống Thiên Hành nhíu mày trầm tư, Vạn Sự Thông mỉm cười tiếp:

- Khai đàn đại diễn của Nhất Thống Môn đã định rồi, ba tháng nữa nhằm tiết Trung Thu sẽ long trọng cử hành tại Bắc Mang Sơn Lạc Dương. Tân khách đến dự lễ dĩ nhiên có Tống tiên sinh, chừng ấy nếu Tống tiên sinh quá bước đến dự thể nào cũng có cơ hội cùng Từ đại hiệp hàn huyên.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tại hạ với quý môn...

Vạn Sự Thông nghiêm mặt ngắt lời:

- Tống tiên sinh, tại hạ chỉ là một quý khách đặc biệt của Nhất Thống Môn, không thể coi là người của Nhất Thống Môn được. Bởi vậy trước mặt tại hạ xin Tống tiên sinh dừng dùng hai chữ "quý môn".

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Các hạ đã là người cùng hội cùng thuyền với Nhất Thống Môn thì không cần phải hơn thua từng câu từng chữ mà lãng phí thời gian.

Dừng lại một lát, chàng nghiêm giọng nói tiếp:

- Trước ngày quý môn khai đàn, tại hạ sẽ đi Bắc Mang một chuyến, không biết có thể gặp được Từ đại hiệp chăng?

Vạn Sự Thông mỉm cười thần bí đáp:

- Gặp thì có thể gặp nhưng e Từ đại hiệp bận rộn sợ không tiếp Tống tiên sinh như ý, chi bằng chờ đến ngày khai đàn đại biểu, tại hạ cùng Từ đại hiệp sẽ hầu chờ hiệp giá của Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Còn Nam Cung cô nương chắc chưa đi Bắc Mang?

Vạn Sự Thông vội gật đầu nói:

- Phải! Phải! Nam Cung cô nương hiện ở nơi này.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy tại hạ muốn gặp Nam Cung cô nương trước!

Vạn Sự Thông trầm tư:

- Gặp trước hay sau không thành vấn đề, có điều, thiết nghĩ Tống tiên sinh không đến nỗi không hiểu dụng ý của tại hạ khi bắt Nam Cung cô nương về đây.

Tống Thiên Hành cười lạnh:

- Ý các hạ nhất định dùng Nam Cung cô nương uy hiếp buộc tại hạ rút lui khỏi giang hồ?

Vạn Sự Thông gật đầu, mỉm cười:

- Đúng! Nói đi nói lại cuối cùng cũng quy về vấn đề đó mà thôi.

Tống Thiên Hành điềm nhiên:

- Lẽ ra người phải biết là Tống Thiên Hành sẽ không chịu để người uy hiếp?

Vạn Sự Thông vẻ ngạc nhiên:

- Vậy Tống tiên sinh làm sao mang Nam Cung cô nương ra khỏi chốn này?

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu người còn coi mình là nhân vật...

Vạn Sự Thông xua tay ngắt lời:

- Tống tiên sinh, nếu tại hạ là đại trượng phu quang minh lỗi lạc thì cần gì phải dùng tới thủ đoạn này đối phó với Tống tiên sinh!

Tống Thiên Hành cười mỉa:

- Người thật là biết người biết mình.

Giọng chàng đột ngột trở nên nghiêm lạnh:

- Các hạ, ta yêu cầu người quyết đấu một trận công bằng, lấy thắng phụ giữa ta và người để quyết định tự do cho Nam Cung cô nương.

Vạn Sự Thông mỉm cười:

- Đấu một trận công bằng thì cơ hội thắng bại ngang nhau, trong khi đó tại hạ đang có con tin trong tay, lợi thế thuộc về tại hạ, Tống tiên sinh tưởng rằng tại hạ chấp nhận sao?

Tống Thiên Hành dựng ngược đôi mày kiếm:

- Người tưởng Tống Thiên Hành này không dám dùng vũ lực với người sao?

Vạn Sự Thông cất giọng cười lạnh lãnh:

- Với thần công vô thượng của Tống tiên sinh, đáng để nói mấy lời này, nhưng xin nhắc Tống tiên sinh một điều, mảnh hổ nan địch quần hồ!

Tống Thiên Hành không nao núng, cười lạnh đáp lời:

- Nói thật cho người biết, Tống Thiên Hành tôn trọng người đơn thân độc kiếm đến đây. Nhưng Thiết Ký tiền trang hiện thời rất đông cao thủ đang có mặt, họ sẽ không bỏ qua, nhất định họ sẽ tới đây trong chốc lát.

Vạn Sự Thông cười nhạt:

- Về điểm này tại hạ đã liệu trước, họ không vào được đâu!

Tống Thiên Hành hỏi:

- Người tưởng ngôi mộ này là tường đồng vách sắt?

Dừng lời, ánh mắt lạnh của chàng quét sang hai người, rồi tiếp:

- Một khi Tống Thiên Hành không còn đất rút lui nữa thì trong ba chúng ta còn có hai người không sống được mà ra khỏi mật thất này!

Lữ Dao Hồng mỉm cười:

- Tổng tiên sinh, bản tọa không tin tiên sinh lại có thể dùng đến hạ sách “đồng quy ư tận”!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Sao ta lại không thể? Sách có câu “vô dục tắc cương”, Tổng Thiên Hành này chỉ có một thân một mình, vô sở cầu, trong tình thế bức bách có gì phải đắn đo chứ!

Vạn Sự Thông vừa định lên tiếng, Tổng Thiên Hành đã lạnh lùng tiếp:

- Còn nhị vị thì ngược lại không những sống trong hưởng lạc mà hùng tâm cũng cao vạn trượng chắc không dám thí mạng với tại hạ!

Vạn Sự Thông thở dài nhẹ nhẹ, nói:

- Trước mắt chưa đến lúc ta phải thí mạng với nhau, xin Tổng tiên sinh tạm thời nên bớt nóng giận, nghe tại hạ báo một tin bất ngờ.

Vạn Sự Thông như ngờ ngợ một lúc mới tiếp lời:

- Kỳ thực cũng chẳng có gì... đối với sự giao tình giữa Từ đại hiệp và Nam Cung cô nương chắc Tổng tiên sinh cũng có nghe nói?

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Phải, chính Nam Cung cô nương đã có nói với ta.

Vạn Sự Thông giọng buồn buồn:

- Sắc diện như hoa mà mệnh bạc như liễu, xem ra vị cô nương si tình này phải một phen thất vọng!

Tổng Thiên Hành không kềm chế được, thốt lên:

- Cái hạ nói vậy nghĩa là sao?

- Nghĩa là sao?

Vạn Sự Thông vừa nói vừa lấy ra một mảnh giấy gấp nhỏ, đưa cho Tổng Thiên Hành nói:

- Tổng tiên sinh cứ đọc cái này sẽ rõ.

Tổng Thiên Hành hồi hộp gỡ mảnh giấy ra, chỉ thấy bên trong dày đặc nét chữ rồng bay phượng múa, rõ ràng là thủ bút của Từ Quân Lượng. Trong thư đại ý nói, mong Tổng Thiên Hành nghĩ đến giao tình ngày cũ mà thay chàng phụng dưỡng Từ thái phu nhân, thứ đến là nói đến Nam Cung Tranh kiếp này không thể tác hợp, mong Tổng Thiên Hành chuyển đến nàng lời cáo lỗi chân thành, còn nguyên nhân tại sao thì trong thư không nhắc đến một chữ.

Bút tích của Từ Quân Lượng, Tổng Thiên Hành chỉ nhìn thoáng qua là biết bức thư này không thể giả tạo được. Nhưng Từ Quân Lượng tại sao phải hành động như vậy? Bởi vậy Tổng Thiên Hành đọc xong thư đã lâu mà cứ nhìn như dán chặt vào phong thư không nói được lời nào.

Thật lâu sau, chàng mới nhẹ thở dài nhìn lên hỏi:

- Từ đại hiệp viết thư này trong lúc thần trí mê loạn chăng?

Kỳ thực chàng hỏi để cố bám víu vào một hy vọng mong manh chứ lời lẽ trong thư có chút biểu hiện nào chứng tỏ là do người thần trí mê loạn viết!

Vạn Sự Thông cười nhẹ nói:

- Tống tiên sinh nói chơi, một người mất trí không bình thường làm sao có thể viết được một phong thư với những lời lẽ như thế sao?

Tống Thiên Hành cười khổ:

- Không sai, nhưng... tại sao Từ đại hiệp lại không nói rõ nguyên nhân?

Vạn Sự Thông thở dài, nói:

- Ai biết được, lúc ấy ta cũng có hỏi, nhưng Từ đại hiệp dường như có mối khổ tâm nhưng không chịu nói ra.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Việc này người đã cho Nam Cung cô nương nghe chưa?

Vạn Sự Thông lắc đầu:

- Chưa, tại hạ là người ngoại cuộc không tiện mở lời... à, đây còn một bức thư Từ đại hiệp gửi riêng cho Nam Cung cô nương, nhờ Tống tiên sinh chuyển lại cho nàng.

o O o